VIII. évf. 3. szám 1996. május – június

MARANATHA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

PÜNKÖSD ÜZENETE MA!

Katona István: Jöjj Szentlélek...

Joseph Okiror: Csodát akarok!

Kunszabó Z.: Ébredj, aki alszol...

Linn:
Imádkozzatok gyógyulásért...

A MÁSODIK ÉV: A SZENTLÉLEK

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

1998-at, a közvetlen előkészület **második évét a Szentléleknek**, és az Ő megszentelő jelenlétének szenteljük Krisztus tanítványai közösségének körében. Amint a Dominum et vivificantem enciklikában írtam: *„A második évezredet lezáró Nagy Jubileum... Szentlélek-teológiai jellegű is, mert a Megtestesülés misztériuma a »Szentlélek működésével« történt. Az a Lélek működött, aki az Atyával és a Fiúval egylényegű; a Szentháromság egy Isten abszolút misztériumában Ő a szeretet Személye, a teremtetlen ajándék; aki a teremtés rendjében Isten ajándékainak örök forrása, a kegyelem rendjében pedig Isten önközlésének bizonyos értelemben közvetlen elve és alanya. Ennek az ajándéknak és önközlésnek csúcspontja a Megtestesülés misztériuma."*

A 2000. évre az Egyház nem készülhet *„másként, csak a Szentlélekben. Amit ugyanis az »idő teljességében« a Szentlélek tett, arra az Egyház csak az Ő segítségével emlékezhet."*

Az Egyházban ugyanis a Krisztus által hozott egyetlen kinyilatkoztatást a Szentlélek jeleníti meg mindig és mindenütt, hogy elevenné és hatékonnyá tegye az egyes lelkekben: *„A Vigasztaló, a Szentlélek, akit az Atya az én nevemben küld, megtanít majd titeket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam néktek"* (Jn 14,26).

»«

A jubileumi előkészület elsőrangú teendői közé tartozik tehát **a Szentlélek jelenlétének és tevékenységének újrafölfedezése**. Ő működik az Egyházban szentségileg, elsősorban a **bérmálás** által és a sokféle karizma, feladat és szolgálat által, melyeket Ő támaszt az Egyház javára: *„Egy a Lélek, aki a maga gazdagsága és a szolgálatok szükséges szerint sokféle adományát osztja szét az Egyház hasznára (vö. 1Kor 12,1-11). Az adományok közül kimagaslik az apostoloknak juttatott kegyelem: az ő tekintélyük alá helyezi maga a Szentlélek még a karizmák hordozóit is (vö. 1Kor 14). Ugyanaz a Lélek személyesen, tulajdon erejével és a tagok belső kapcsolódásával egyesíti a testet, s hozza létre és sürgeti a szeretetet a hívők között."*

A mi korunkban is a Szentlélek az **új evangelizáció fő szerzője**. Jelentős lesz tehát újra fölfedezni a Szentlelket, mint aki Isten országát építi a történelem folyamán, s előkészíti annak teljes kinyilvánulását Jézus Krisztusban azáltal, hogy belülről indítja az embereket, s mindennapi életükben kicsíráztatja annak a végső üdvösségnek magvait, mely az idők végén jön el.

»«

Ebben az eszkatologikus távlatban a hívőket arra hívjuk, hogy fedezzék föl újra a **remény** isteni erényét, amelyről *„az evangélium igaz tanításában"* (Kol 1,5) hallottak. A remény alapvető magatartása egyrészt arra készteti a keresztényt, hogy ne tévessze szem elől a végső célt, mely értelmet és értéket ad egész létének; másrészt megbízható és mély indítékokat ad a mindennapi teendőkhöz, hogy a földi valóságot Isten tervének megfelelően alakítsa.

Amint Szent Pál mondja: *„Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet együtt sóhajtozik és vajúdik mindmáig. De nemcsak az, hanem mi magunk is, akik bensőnkben hordozzuk a Lélek csíráit, sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását, mert megváltásunk még reménybeli"* (Róm 8,22-24).

A keresztényeket arra hívjuk, hogy készüljenek a harmadik évezredet megnyitó Nagy Jubileumra azzal is, hogy **megújítják Isten országa végső eljövetelébe vetett reményüket**, napról napra előkészítik mind a szívükben, mind a keresztény közösségben, melyhez tartoznak, mind a társadalomban, melyben élnek, mind a világ történelmében.

Ismernünk és értékelnünk kell a **remény jeleit, melyek most, a század végén mutatkoznak** minden – ezeket szemünk elől elrejtő – árnyék ellenére.

A polgári életben pl. a tudomány, a technika, s főként az orvostudomány haladása az emberi élet szolgálatában; a környezetért érzett fokozott felelősség; a bárhol megsértett béke és igazságosság helyreállításának szándéka; a népek közötti kiengesztelődés és szolidaritás, különösen Észak és Dél kapcsolatában...

Az Egyház életében a Szentlélek szavának figyelmesebb hallgatása a karizmák elfogadása és a laikusok megbecsülése révén; a keresztények egységének odaadó szolgálata; a többi vallással és a mai kultúrával folytatandó dialógus...

II. János Pál pápa: A harmadik évezred felé

JÖJJ, SZENTLÉLEK...

PÜNKÖSDI KÖSZÖNTŐ

Jöjj, Szentlélek, jöjj Imádság Lelke,
taníts meg szívem mélyéből imádni az Urat,
legyőzve a földi dolgok szórakoztató varázsát
segíts, hogy minden figyelmem az Egyetlené legyen.

°°°°°°

Jöjj, Szentlélek, jöjj Szeretet Lelke,
gyújtsd lángra szívemet egészen
az Isten- és emberszeretet tüzével.

°°°°°°

Jöjj, Szentlélek, jöjj Irgalom Lelke,
töltsd el bensőmet az együttérzés erejével,
hogy ha szükséget szenvedőt látok, ne forduljak el,
és megbocsátással válaszoljak a haraggal támadónak.

°°°°°°

Jöjj, Szentlélek, jöjj Szépség Lelke,
add, hogy megnyíljon szemem és mindenben
felismerjem az Atya szépségének ragyogását.

°°°°°°

Jöjj, Szentlélek, jöjj Bölcsesség Lelke,
add, hogy a mulandó dolgok kísértései között
mindig az örökkévaló legyen a mértékem
és bölcsességed fénye világítson a sötétben.

°°°°°°

Jöjj, Szentlélek, jöjj Erő Lelke,
újítsd meg akaratom erejét,
hogy követve indításaidat
bátran fussam végig a „pályát".

°°°°°°

Jöjj, Szentlélek, jöjj Győzelem Lelke,
védelmezz a gonosz alattomos támadásaitól,
szabadíts meg az aggodalmaktól és félelmektől,
hogy ujjongó szívvel dicsérhesselek Téged.

°°°°°°

Jöjj, Szentlélek, jöjj Öröm Lelke,
töltsd el lelkemet isteni örömöd boldogságával,
hogy a reménytelenség és szomorúság támadásait visszaverve
örömmel szolgáljalak Téged.

°°°°°°

Jöjj, Szentlélek, jöjj Ige Lelke,
taníts meg az Írás titkait megértenem,
hogy mint lángoszlopok a pusztai vándorlásban,
Isten üzenetei vezessenek ezer veszélyen át
az örök Kánaánba. Ámen.

Katona István

„CSODÁT AKAROK...”

BESZÁMOLÓ UGANDÁBÓL

Joseph Okiror Ugandában, a karizmatikus megújulás kampalai központjának stábjában dolgozik. Ez egy kivonat egy levélből, amelyet nemrégiben írt Al és Patti Mansfieldnek, akik a karizmatikus megújulás vezetői New Orleansban, ismertetve a karizmatikus megújulás terjedését Ugandában. Ezt a cikket Patti Gallaghertől kaptuk, hogy még lángolóbb szívvel ünnepelhessük Pünkösdöt. Aki szeretné Patti tanúságtételét részletesen is elolvasni, megtalálhatja az „Új Pünkösd kezdete” című könyvben – Marana Tha 1995.

Életemet az Úrnak adtam és 1979-ben kaptam meg a Szentlélek-keresztséget. Akkoriban csupán két imacsoportunk volt az egész püspökségben és még senki sem tudta közülünk, hogy tulajdonképpen mit is jelent a karizmatikus megújulás. Kemény ellenállást tapasztaltunk az egyházi hierarchia és az idősebb laikusok részéről is. Abban az időben a püspök sem állt mellettünk. Úgy éreztük, hogy ki kellene fejezni tiltakozásunkat, de vezetőnk, Eric Okiror azt mondta, ne tegyük ezt. Válaszoljunk azzal, hogy szeretjük egyházi vezetőinket és imádkozunk értük. Ma már több mint száz imacsoportunk van a két püspökségben, amelyekre legtöbb energiánkat fordítjuk. Szó szerint emberek ezrei nyerték el azokat a kegyelmeket, amelyeket a karizmatikus megújulás hordoz magában. Gyengeségeink ellenére igen sok ember élete fordult vissza az egyházhoz és a szentségekhez az evangelizációból nyert új lelkesedésnek köszönhetően, elsősorban az ifjúság körében. Püspökünk, Erasmas Wandera áldását adta és teljes mértékben támogat bennünket abban, hogy terjeszteni tudjuk a megújulásnak e kegyelmét. A bíboros erőteljesen támogatja erőfeszítéseinket és az egész püspöki konferencia bátorítja kezdeményezéseinket. A papok többsége egyre inkább megnyílik a karizmatikus megújulás előtt itt, Ugandában, bár többségüknek még mindig vannak bizonyos problémái ezzel kapcsolatban.

Júniusban „Élet a Lélekben” szemináriumokat szerveztünk, amelyeket elsősorban egyetemisták, szerzetes nővérek és diplomások látogattak. A Lélek nagyon erőteljesen működött már azt megelőzően is, hogy a Szentlélek-keresztségért imádkoztunk volna. Egy keveset felolvastam nekik, Patti, a te tanúságtételedből, azt a részt, amely azt mondja: *„Nagy várakozással azt írtam fel egy papírra: CSODÁT VÁROK és kitűztem, hogy mindenki lássa...”* Nem sokkal azután, hogy felolvastam ezt a részt, egy egyetemista ugyanezt tette, felírta egy papírra, hogy: CSODÁT AKAROK, míg egy másik hozzátette, hogy: én is. Azon az estén a Szentlélek mélyreható módon leszállt erre a két emberre, míg a többi résztvevő annyira eltelt Szentlélekkel, ahogyan azt korábban sohasem tapasztaltuk. Ez olyan túláradó, hogy közülünk egyesek szinte azt kérték Istentől, mérsékelje a Szentlelket, mert a legtöbben el sem tudtak aludni a végtelen örömtől és a nevetéstől. Mások sokáig ide-oda forgolódtak a földön, megint mások sírtak, mint gyerekek, ismét mások táncoltak, mint az égi angyalok. Ez volt a mi „Duquesne-i hétvégénk”. Az emberek megittasultak Istennek a lelkünkbe ömlő szeretetétől.

Júliusban megtartottuk ugyanezt a szemináriumot papok és apácák számára. És ekkor ismét ugyanilyen dolgok történtek. A mi pap-koordinátorunk egy csoporttal elment egy másik püspökségbe és ott is ugyanezek a dolgok fordultak elő – emberek tucatjai estek el, amikor behívták életükbe a Szentlelket.

Pünkösd napján közösségünk két tagja elment egy plébániára és a mise alatt a pap felkérte őket, hogy tanítsanak. A fiatalember valami ilyesfélét mondott: *„Ma Pünkösd vasárnapja van. Mi nem csak emlékeztetni szeretnénk benneteket a 2000 évvel ezelőtti Pünkösdre, hanem azt akarjuk, hogy most is Pünkösd legyen...”* Amikor kitárta karjait a gyülekezet felé, amely több mint 1000 emberből állt és azt mondta: „Jöjj, Szentlélek”, a Szentlélek azonnal leszállt, mire többszáz ember, nagyok és kicsik a földre estek és ott nyugodtak a Szentlélekben, míg mások hosszan, vidáman nevettek. Több gyógyulás is történt. Abban a templomban eddig még sohasem történt hasonló. Érdekes módon a résztvevők 99 százaléka eddig még nem vett részt a karizmatikus megújulásban. Úgy hallom, hogy az Úr továbbra is árasztja Szentlelkét mindazokra, akik azt kívánják. Ezek a dolgok jelenleg új módon történnek és eddig sohasem tapasztaltuk Isten Lelkének oly bőséges áradását, mint manapság. Hiszek a te prófétai üzenetedben, amely szerint az Úr olyan bőségben fogja ontani Lelkét, mint eddig soha, mert még nem készített föl bennünket küldetésünkre.

Köszönöm Istennek, hogy meghívott arra, hogy részese legyek mindennek. 1979 november 21-én, ágyam mellett térdelve elhatároztam, hogy felajánlom életemet Jézusnak és engedélyt adtam Neki arra, hogy tegyen bármit, amit csak akar az életemmel. Furcsa módja ez az imádságnak. Még nem tudtam, hogy az Úr komolyan veszi minden szavamat, és néhány évvel később meghívott, hogy teljes időmmel Neki szolgáljak. Miután átadtam életemet Jézusnak, elárasztott Isten szeretete. Mélységes békét kezdtem érezni a szívemben. És valóban, azt mondtam:

> ***„Ez az, amire kora fiatalságom óta vágyódtam – hogy találkozzam Megváltómmal és mély, személyes kapcsolatban legyek Vele.”***

Ekkor 18 éves voltam, ami igen döntő kor egy fiatalember életében. Abban a csatában, hogy magam irányítsam-e életemet vagy hagyjam, hogy vezessenek, Jézus nyert és meg kell mondanom, hogy életemben ez volt a legjobb döntésem. Sohasem bántam meg.

Az idők során voltak kemény és nehéz éveim, de az Úr mindezeken átsegített engem és mindig megmaradt a béke a szívemben. Megláttam az Isten hűségét abban is, ahogyan azóta is mindenben gondoskodik rólam.

Mi mást mondhatnék?

Te magad is tudod:

JÉZUS MA IS ÉL!

Joseph Okiror

AZ IMAÉLET MEGÚJULÁSA

LELKI ÉLET

Minden hitét gyakorló keresztény ember tudja, hogy az egyetlen összekötő kapocs az ember és Jézus között az ima. Ima nélkül erőtlen a böjt, értéktelen a szentmise és elszárad az Úrral való bensőséges szeretetkapcsolatunk. Nem is szükséges az imádság fontosságára többet utalnom. Inkább arról szeretnék beszélni, hogy mik azok a kiskapuk, amiket a megújult hívők néha még nyitva hagynak a régi ember (vö. Kol 3,9-11) számára, már ami a személyes imaéletet illeti.

Sokszor elhangzik dicsőítő imáinkban, hogy Isten előbb szeretett minket, mint mi Őt. Ez így is van, de ez úgy hangzik, mintha ez egy egyszer megtörténő dolog lenne. Pedig sokkal többről van szó! Az igazság az, hogy az Úr **állandóan előbb szeret** minket, mint mi Őt. Például, ha a napi teendők között időt szakítasz Istenre, biztos lehetsz benne, hogy Ő már régóta csak Rád gondol.

Kettőtök közül mindig Te vagy a második.

Ezért is tartom rossz felfogásnak, hogy számunkra sokszor az a legfontosabb, hogy Isten válaszoljon az adott imára. Először tudatosítanunk kell, hogy Ő már szólt hozzánk – erre válasz a mi imánk. Sohasem mi hívjuk és kérdezzük Őt először, hanem Ő minket. (Persze, ez egyáltalán nem zárja ki az Úr válaszát kéréseinkre, sőt...)

Viszont érdemes megfigyelni, mi történik, amikor bemegyünk az imakamránkba. Jézus már ott vár ránk, és örül, hogy végre meghallottuk hívó hangját. Erre mi – **elkezdjük hívni Őt**. Ez az első hiba, amelynek elkövetésére még a régi ember ösztökél minket. Hiszen ő azt szokta meg, hogy amit nem látunk, de még csak nem is ÉRZÜNK, az ugye nincs is itt. Ezután sajnos elkövetjük a második hibát (akinek nem inge, ne vegye magára): **elkedvetlenedünk, mert nem érzünk semmit**. Vajon honnan az a rossz elképzelés, hogy Jézus személyes jelenléte mindig együtt jár egy boldog, rózsaszín „lebegéssel"? Luther szerint ezek a felhőtlen, örömteli percek (órák) a hit vasárnapjai, de hogy még rangosabb valakire hivatkozzam, maga az Úr Jézus sem mondta, hogy az ima és a mámoros érzések egymás szükséges velejárói.

Legjobb példa erre talán a Getszemáni kert (Lk 22,39-46). Nos, a lényeg az, hogy csalódottan otthagyjuk az imakamránkat és benne Jézust, aki nem is igazán érti, miről van szó, hiszen jó előre szólt, hogy *„én veletek vagyok mindennap, a világ végéig"* (Mt 28,20).

Mit hát a megoldás erre? Hogyan vehetjük ki imaéletünk irányítását a régi ember kezéből, aki mindig érzékszerveivel próbálja Jézust „birtokba venni"?

A válasz a Zsid 11,1-ben van. Ugyanis a megoldás a Jézus ígéreteibe és a kinyilatkoztatásba vetett HIT-ben van. Az említett újszövetségi rész szerint pedig a hit *„reményeink szilárd alapja és a **NEM LÁTOTT** dolgok igazolása."*

Tény, hogy a bűn által elszakadtunk a valóságtól; attól a valóságtól, amit nem látunk, de hittel birtokába juthatunk. Ezt a hittel való birtokbavételt előzi meg az önmagunk meggyőzése. Igen, ez az a skizofrén állapot, amiben jelenleg élünk. A szellemi ember ébredése nagyon furcsa a „test szerint való" számára, és az utóbbi minden energiájával küzd az előbbinek éledése ellen.

Ez a csata bennünk zajlik, és az imában csúcsosodik ki. Sőt, ima nélkül lehetetlenné válik ez a küzdelem; Jézus erről beszél a Jn 15,4-ben: *„Amint a szőlővesszőt sem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem."* Az egyetlen valósághoz, a Jézusban való élethez szükséges belőle, a szőlőtőből táplálkozni. A szőlőtő egy vastag, erős szár, amely a belőle kinövő vesszőket az önmagából kiáramló nedvvel táplálja, és így lesz az összes szőlővesszőnek egyetlen, életadó forrása.

Ezért szükséges az imában ebből az életadó nedűből, a Szentlélekből minél többet meríteni, hiszen csak a szellemi élet valósága fektetheti két vállra a régi ember „ál-

ságát". Önmagunk győzködésekor a legjobb érvnek számít az imádságban megízlelt új létnek a valósága.

Sajnos bevett rossz szokásaink közé tartozik még az ima előtt, illetve közben való **aggódás** is. Csak figyeljük meg magunkat: hányszor félünk attól, hogy imánkat nem is fogja az Úr meghallani. Mintha sokszor pont a valóság ellen győzködnénk önmagunkat. Azután az imádság alatt kezd elburjánzani ez a fóbia; az aggodalomból komoly **kételkedés** lesz.

Legfőbb ideje, hogy elismételjük magunknak az Örömhír lényegét: **2000 évvel ezelőtt az a bizonyos római kivégzőosztag megölte nemcsak a bűneidet, hanem az összes aggodalmadat is!** Jézus már rég félretette a félelmeidet a kereszthalál által.

A baj ott van, hogy Te még nem tetted félre. Pedig ez nem a valóság, hanem hamisság, amit a Sátán sugall. Itt is szükség van a magunk meggyőzésére az igazság felől, bármit is mond a tapasztalás. (A hitnek amúgy is tulajdonsága, hogy előrébb jár, mint a tapasztalás.) Sokunkat azzal próbál kételkedésbe vinni a gonosz, hogy azt mondja: az Örömhír túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. De hát ez a lényeg, az Evangélium túl szép és mégis igaz! Jézus azt mondja, hogy a hátam mögé vetettem a félelmeidet, és neked tilos ott kotorászni. Ezért a nagyszerű tényért dicsőítjük Őt oly sokat az imaösszejövetelen. De haladjunk tovább! Számomra hatalmas megkönnyebbülés volt, amikor rájöttem, hogy az Úrral való beszélgetéseim során nem kell mindenféle kunsztokat csinálni a mondataimmal, nem kell cifrázni a mondanivalómat. Rengeteg gyönyörű imája van a katolikus egyháznak, ám ha kihűlt szívvel, gépiesen mondjuk őket, azok bizony sosem fognak az Úr elé szállni.

Az az igazság, hogy mi, megújult keresztények is hoztunk magunkkal egyfajta farizeus felfogást ebből a teljesítmény-centrikus világból. Hajlamosak vagyunk kőtáblákat csinálni az imádságból: „Teljesítettem a napi követelményt – már aludhatok is." Van, hogy azon kapjuk magunkat, hogy „belealszunk" az esti imába, ilyenkor rémülten gondolkozni kezdünk, hol is hagytuk abba, hiszen az előre kigondolt mennyiségnek még a felénél sem tartunk... Persze az ilyenkor támadt bűntudatok is csak halmozódnak, egyre jobban terhelve lelkünket. Az ember már-már arra gondol, hogy ez csak nekem nem megy, vagy imádkozni eleve lehetetlenség? Keresztény életünknek ez az oldala inkább a törzsi vallásokkal mutat hasonlóságot, ahol is az üdvösséghez bizonyos szövegeket, imákat kell elismételgetni és máris „megvettük" helyünket a Mennyben.

Nos, az Örömhír ebből a kátyúból is kiszabadít minket! Ugyanis az Ószövetségben nyilvánvalóvá vált, hogy az ember nem képes önerőből és a cselekedetei által megigazulni, Istennel kapcsolatba kerülni. S miután ez már elég nyilvánvalóvá vált mindenki számára – szűkebb értelemben a zsidóságnak, tágabb értelemben nekünk –, akkor jött el Jézus, hogy megmutassa: értelmetlen ez a szeretetkapcsolat nélküli, farizeusi próbálkozás. Mert a kereszten nemcsak a bűneinket és a félelmeinket szúrták át, hanem végleg összetörték azt a kőtáblákból épített Bábeli Tornyot is, amiről az ember úgy gondolta, hogy ha elég üres és lelkében eltökélt, megmászhatja, és a sok litánia végén találkozhat Istennel.

Nem, nem szabad arra törekedni, hogy naponta el tudjak mondani x mennyiségű imát.

Az imának nem a napi imamennyiség teljesítése a célja. Az imának a szőlőtőre való „csatlakozás" a célja azért, hogy megízleljünk valamit Jézusból és az Ország valóságából a Szentlélek, mint éltető nedv keringése által. Nem csaphatjuk be azt, aki a szívünkben él, és sokkal jobban ismer minket, mint mi magunkat.

Valahol olvastam, hogy a legeredményesebb ima az, hogy: „Én Uram, én Istenem!" – már ha szívünk mélyéből és őszintén kiáltjuk ezt Jézus felé. Ennek a rövid imának egyetlen mondanivalója nem más, mint az Atya akarata előtt való meghajlás. Mindezek végén pedig ott vannak a gyümölcsök – a szőlőfürtök –, amik a Szentlélek ajándékai. Az előbbi példánál maradva: a szőlővessző ott a legvastagabb, ahol a szőlőtőből kinő. Ez a kapcsolódás az imádság. Ennek vastagsága, a Szentlélek nedűjével való átitatottsága határozza meg, hogy mekkora fürtöt képes megtartani a vékony szőlővessző. Tehát szoros összefüggés van az ima mélysége, szívbeli hitelessége és a Szentlélek adta ajándékok, karizmák között. Ilyen ajándékok alatt nemcsak az extra karizmákat (gyógyítás, prófétálás, stb.) kell érteni, hanem az olyanokat is, mint például a türelem, a hűség vagy akár a hit. Gyümölcs magának az imának a fejlődése, annak élővé válása is.

És hogy hol kezdjük az imaéletben való megújulást? Pál apostol mondata jut eszembe: *„Vegyétek meg áron az alkalmat!"* Igen, le kell ülni és el kell kezdeni Lélekben imádkozni, és a ránk váró valóságot ízlelgetni. Lehet, hogy úgy gondolod, hogy ehhez nem igazán, vagy egyáltalán nem értesz. Elárulom: egyikünk sem. De a Szentlélek igen! Ezért *„gyöngeségünkben segítségünkre van a Lélek is, mert nem tudjuk, hogyan imádkozzunk helyesen. A Lélek azonban maga könyörög helyettünk szavakba nem foglalható sóhajtásokkal."* (Róm 8,26) Ez az ige számomra nem csak a nyelveken való beszélésről szól, hanem arról is, hogy a Lélek segít felnyitni szívünk legféltettebb zugait és a legőszintébb érzéseket viszi az Úr elé.

Az alkalmat meg kell vennünk. Mi az az ár, amit – ha eleinte nehezen is, de – ki kell fizetnünk? Nem más, mint a régi ember gondolatainak csapongása, a lustaság, a megszokott kényelemszeretet vagy akár a szabadidő. De higgyétek el, az Úr százszorosan visszafizet mindent! Alleluja!

Oláh Tibor

IMÁDKOZZATOK GYÓGYULÁSÉRT!

ELŐADÁS

Szeretném elmondani nektek, hogyan tanította Jézus a tanítványait mások gyógyulásáért imádkozni.

Azt tanította, hogy **minden embernek hatalma van ahhoz, hogy a betegekért imádkozzon.**

Elküldte az apostolokat, a hetvenkét tanítványt (vö. Lk 10,1-10), hogy imádkozzanak a betegekért. Márk evangéliumában olvashatjuk, hogy minden hívőnek hatalma, ereje van ahhoz, hogy imádkozzon a betegekért (vö. Mk 16).

Ezért ma mi is azt fogjuk megtanulni, hogyan imádkozzunk azért az emberért, aki mellettünk ül. Ez az egyik olyan dolog, amit a leginkább szeretek csinálni. Nem csak azért szeretek a betegekért imádkozni, mert megjavul az állapotuk, hanem azért is, mert mihelyt elkezdem az imádságot, szinte Jézus szívével érzem a szeretetet az iránt a beteg ember iránt, akiért imádkozom. Jézusnak olyan mély szeretete volt a betegek iránt, hogy még szombaton is gyógyítania kellett, amikor pedig a törvény szerint tilos volt. A szívében átélte Isten együttérzését a szenvedők iránt.

A korai kereszténységben a tanítványok változatlanul folytatták Jézus művét. Ugyanúgy imádkoztak a betegekért, ahogyan Ő. Nagyon gyorsan tudott terjedni a kereszténység, mert az emberek nemcsak tanítottak Isten szeretetéről, hanem képesek voltak arra, hogy meg is gyógyítsák a betegeket, akik körülöttük éltek.

Amikor Péter meggyógyította a templom kapujában ülő beteget, *„sokan hívők lettek"* (ApCsel 4,4), vagyis körülbelül kétezren tértek meg.

Tehát a kereszténység első 300 évében a keresztények imádkoztak a betegekért és a betegek meggyógyultak.

Ám 313-ban a Római Birodalomban a kereszténység államvallássá vált. Nem volt már vértanúság, mindenki kereszténynek vallotta magát. A keresztények ekkor egy másik módját találták meg annak, hogy a testüket – nem mártírként – odaadják Istennek. Úgy döntöttek, hogy ha átadják a testüket a betegségnek, akkor így felelnek meg leginkább Isten akaratának. Úgy tekintettek mindenfajta betegségre, mint Krisztus keresztjére. Így abbahagyták azt, hogy a test gyógyulásáért imádkozzanak.

Valóban van olyan eset, amikor a betegség Krisztus keresztje. Amikor Jézus a saját keresztjén függött, méginkább telve volt szeretettel és méginkább képes volt megbocsátani.

Akkor mondhatjuk, hogy a betegség Jézustól van, ha az, aki ezt a keresztet hordozza, szerető szívűvé válik tőle.

A legtöbb betegség inkább elkeserít bennünket és egyre kevésbé vagyunk képesek szeretni tőle. A fájdalomról nem mondhatjuk azt, hogy ez Krisztus keresztje, ha ez egyre kevésbé tesz minket alkalmassá arra, hogy valóban szeressünk.

Jézus azt akarja, hogy imádkozzunk minden olyan fájdalom megszűnéséért, amely az illetőt, aki hordozza ezt a fájdalmat, nem teszi képessé arra, hogy szeressen.

Sajnos manapság a keresztények ritkán imádkoznak gyógyulásért. Ebben az időben – a 300-as évektől egészen a 900-as évekig – megszűnt mindenfajta gyógyulásért való imádság.

Ám a 900-as években olyan pestis-járvány söpört végig Európán, hogy az embereknek a kétharmada meghalt. Így az emberek ismét rákényszerültek arra, hogy gyógyulásért imádkozzanak. De akkor ez az imádság összekapcsolódott a babonával. Az emberek csontokat ástak ki, és azt állították ezekről a csontokról, hogy szentek csontjai. Sokan nagy árat fizettek az ereklyékért. Előfordult, hogy ugyanannak a szentnek ugyanazt a testrészét – például Szent Mátének a lábcsontját – tíz ember is árulta. Ha ebből egy vagy kettő valódi is akadt, egészen biztos, hogy a többi nyolc hamis volt, mivel Mátének csak két lába volt. (Valójában borjú csontokat árultak és azt állították róluk, hogy szenteknek a csontjai.) Voltak olyanok, akik galambtollat árultak, azzal a címszóval, hogy a „Szentlélek tollai".

Így hát az Egyház arra kényszerült, hogy azt mondja, ezentúl laikusok nem imádkozhatnak gyógyulásért, mert ezek a gyógyulásért mondott imák babonákhoz kapcsolódnak. Ezután tehát az emberek a papot kérték, hogy imádkozzon értük. De a pap nem tudott mindenkiért imádkozni, hiszen olyan sokan haltak meg. Csak azokért tudott imádkozni, akik már készen voltak a halálra. A temetkezési vállakozók pedig követték a papot, mert tudták, hogy ahová a pap megy az utolsó kenettel, ott hamarosan egy új koporsóra lesz szükség. Így a betegekért mondott imából haldoklókért mondott ima lett. És ez így ment egészen a II. Vatikáni Zsinatig.

A betegek szentségét úgy hívták, hogy „utolsó kenet", mert aki megkapta ezt a szentséget, arról azt gondolták, hogy meg fog halni és soha többé nem veheti ezt magához. Ezért volt utolsó kenet. Nem várták, hogy ettől bárki is jobban legyen, azt várták, hogy meghal az illető. Hogyha valaki mégis meggyógyult vagy jobban lett, akkor a pap azt mondta magában, úgy látszik túl „hamar" adtam föl rá a betegek szentségét, lehet, hogy még nem kellett volna. Eljöhet természetesen annak is az ideje, amikor lehet emberekért imádkozni, hogy boldog halált érjenek, békével fogadják a halál pillanatát. De csak akkor lehet ilyen emberekért imádkozni, amikor az a személy valóban kész arra, hogy meg is haljon. A legtöbb ember csak egyszer hal meg az életében. Úgyhogy jobb, ha azért imádkozunk, hogy az emberek meggyógyuljanak lelkileg is, testileg is.

Most, amikor a mellettetek állókért vagy ülőkért imádkoztok, ne azért imádkozzatok, hogy a boldog halál kegyelme megadassék nekik. Csak akkor tegyetek így, ha úgy néznek rátok, mint akik éppen haldokolni készülnek. A legjobb mégiscsak az, ha megkérdezitek tőlük, hogy milyen fajta imádságot kérnek. Azért fogunk tehát ma imádkozni – ugyanúgy, ahogy Jézus is imádkozott annak idején –, hogy a mellettünk ülő meggyógyuljon lelkileg, szellemileg és testileg is.

A II. Vatikáni Zsinat óta nem azért imádkozunk a szent kenet szentségénél, hogy valaki a boldog halál állapotában tudjon meghalni, hanem azért, hogy az ember meggyógyuljon. És azt mondja a II. Vatikáni Zsinat, hogy minden egyes ember kapcsolódjék be a pap imádságába, hiszen Jézus minden egyes emberben ott lakik. Azt is mondja a Zsinat, hogy ne csak egyszer imádkozzunk azért az emberért, hanem sokszor, hogy az a személy valóban meggyógyuljon. Most, amikor arra szólítalak titeket, hogy imádkozzatok egymásért, ez lehet, hogy egy kicsit furcsának tűnik majd. Lehet, hogy azt gondoljátok, hogy erre képtelenek vagytok. De akkor ez sajnos azt fogja bizonyítani, hogy nem igazán gondolkodunk úgy, mint Jézus, vagy mint a II. Vatikáni Zsinat ebben a kérdésben. Mindannyiunk szívében ott lakik Jézus Krisztus, és a II. Vatikáni Zsinat arra tanít, hogy így kell imádkoznunk egymásért. Ti is így gondoljátok? *(Sokan egyetértettek ezzel. – szerk. megj.)*

Azt gondolom, hogy nagyszerű emberek vagytok, hogy a 40 év üldöztetés alatt meg tudtátok tartani a hiteteket. De valójában nemcsak az a hitünknek a próbája, hogy hiszünk Jézus Krisztusban, hanem az, hogy abban is tudunk hinni, hogy Ő valóban itt él a szívünkben. És amikor föltettétek a kezeteket, akkor alátámasztottátok azt, hogy valóban hisztek abban, hogy Jézus a szívekben él (Jn 15,5). Úgyhogy mindenki, aki fölemelte a kezét, erővel, Jézus erejével bír, hogy meg tudja gyógyítani a mellette ülőt.

Kinek van leginkább hatalma arra, hogy meggyógyítson egy beteget? Jairus leányának a történetében Jézus öt embert választ ki arra, hogy meggyógyítsák a beteg kislányt. Emlékeztek arra, hogy ki volt ez az öt ember? Először is ott volt a beteg kislánynak a két szülője és ott volt a három apostol, akik leginkább szerették Jézust: Péter, Jakab és János. Jézus úgy tekintette ezt az öt embert, mint olyan „szakértőket", akiket alkalmazhat a betegért mondott gyógyító imában. Azért voltak a gyógyítás imájának a szakértői, mert ők voltak leginkább eltelve szeretettel. A szülők voltak azok, akik leginkább képesek voltak szeretni ezt a kislányt. Péter, Jakab és János pedig mérhetetlen módon szerette Jézust. Minél több szeretet van a szívünkben, annál inkább be tudjuk fogadni Jézus gyógyító kegyelmét.

Hogyha Jézus szívével imádkozunk, ott gyógyulás történik. Hogyha mélyen tudunk szeretni, akkor ez a szeretet lassan átváltozik egy végtelen szeretetté, olyan szeretetté, amellyel már csak Jézus Krisztus tud szeretni.

Csukjátok be a szemeteket és kérdezzük meg most Jézust, hogy milyen módon akar meggyógyítani bennünket. Képzeljétek magatok elé Jézust, amint ott áll előttetek és nagyon-nagyon vágyik arra, hogy meggyógyítson mindannyiótokat. Kérdezzétek meg Jézust, hogy mi az, amit meg akar gyógyítani bennetek. Hogy van-e valami konkrét fizikai, testi betegség, amit meg akar gyógyítani. Lehet, hogy testetek valamely részén fájdalmat éreztek. Ám lehet, hogy Jézus a testednek valamely másik részét akarja meggyógyítani. Most egy pár pillanatig maradjunk csöndben, hallgassunk oda Jézusra, hogy mi az, amit mondani akar nekünk, mi az, amit meg akar gyógyítani bennünk.

Jézus köszönjük azt, hogy meg akarsz bennünket gyógyítani olyan sokféle módon. Átadjuk most Neked a szívünket és a kezünket, hogy használhass bennünket mások gyógyításában. Ámen.

A következő lépcső most az lenne, hogy kettes illetve hármas csoportokba rendeződnénk. Kérlek, hogy most fogjátok meg egymás kezét, hogy ezeket a kis csoportokat létre tudjuk hozni.

Most arra kérlek, hogy mondd el a melletted ülőnek, hogy milyen módon szeretnéd, ha imádkozna érted, és hogy miért imádkozzon. Mondhatod azt például, hogy fáj a hátam, vagy fejfájásom szokott lenni, kérlek imádkozz érte. Bármi is tehát a problémád, kérlek, hogy mondd el a melletted ülőnek, hogy tudhassa, miért imádkozzon. A következő lépés az, hogy áldjátok meg egymás kezét. Nagyon egyszerű módon, tehát megfogod a melletted ülőnek a kezét és imádságban azt kéred, hogy váljon ez a kéz Jézus kezévé az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében.

Matt Linn S.J.

— KÖVETKEZŐ SZÁMUNKBAN FOLYTATJUK. —

HA PARANCSAIMAT MEGTARTJÁTOK...

TANÍTÁS

Aki keresztény, az a következő jellemző vonások szerint él:

1. **Isten parancsai** a legfontosabbak a számára.
2. Azt tekinti legértékesebbnek, ami az **Evangélium** szellemét tükrözi.
3. Állandó törekvés a **lelki gazdagodás**: szeretetben való növekedés felé.
4. **Mértéktartó** élet megvalósítása minden területen (mivel az önzetlenség vezeti).
5. Életének alapértelme: eljutni az **örök boldogságra**.
6. **Alárendeli magát Jézusnak**, hogy elnyerje a belső szabadságot.
7. A **tisztaság** megőrzése erkölcsi és szellemi téren.
8. Az **adás** (szolgálat) elsőbbsége.
9. A **szegénység** és kicsiség keresése.
10. Állandó magatartásformája: a **megbocsátás, szelídség, ellenségszeretet**.

Aki pogány, az a következő jellemző vonások szerint él:

1. Számára a **saját maga törvénye** (öntörvényűség) az elsődleges szempont.
2. Legfőbb érték az, ami **„hasznos"**.
3. Állandó törekvés a földi dolgok **halmozására**, elérésére, mert nincs más.
4. Az **önzés** (énközpontúság) miatt állandóan leselkedik rá a bűn. Nincs benne semmi ellenállás a rosszal szemben, mivel nincs abszolút erkölcsi értékrendje.
5. **Nincs üdvösség**, nincs örök beteljesülése a létnek (hiszen aki tudatosan kizárja életéből Istent, az a kárhozat útján jár).
6. **Megkötözöttség.** (Nem áll rendelkezésére – mivel elutasítja – Isten szabadító ereje. Aki nem tud szabadulni a rossztól, a sátán megkötözöttségében él.)
7. **Élvezetcentrikus** az életfelfogása (csak azt tartja jónak, ami élvezetet nyújt és szórakoztat).
8. A **hatalom hajszolásában** él. (Mivel nincs isteni hatalom, ami biztonságot nyújtana, ezért saját hatalmát keresi, illetve akarja minden eszközzel biztosítani.)
9. **Sikervágy és birtoklásvágy** hatja át gondolkodását. (Csak azt az életet tartja jónak, amely tele van sikerrel és a birtoklás lehetőségével. Ha ez nincs, élete megkeseredik és az alkoholhoz menekül.)
10. **Indulatok, harag, bosszúállás** járja át életét, különösen azzal szemben, aki akadályt jelent életében. Nem ismeri a megbocsátást.

Úgy tűnik, négyféle embertípus található az alapvető jellemvonások szerint a környezetünkben:

1. **Pogány-pogány:** aki következetesen azt teszi, amit magában foglal a fent említett pogány lelkület. Gondolkodását, életvitelét egészen áthatja a tíz jellemző vonás.
2. **Keresztény-keresztény:** aki következetesen azt teszi, amit a keresztény jellemvonások magukban foglalnak. Az Evangélium szerint rendezi be életét. Jézust követi gondolkodásában, életvitelében.
3. **Pogány-keresztény:** aki csendes, szelíd, jószívű. Anonim kereszténynek is lehetne őt hívni, mert nem ismeri ugyan Jézust, de az Evangélium szellemében él: szeretetben, alázatban, mások szolgálatában.
4. **Keresztény-pogány:** aki életvitelében durva, hatalmaskodó, erkölcsileg romlott, anyagias. Anonim pogánynak lehetne nevezni, mert megvan ugyan keresztelve, talán templomba is jár, de gondolkodásában, életfelfogásában teljesen úgy él, mintha egyáltalán nem ismerné Jézust és nem követi az Evangélium szellemét.

Ha most megkérdezné valaki tőled, Te melyik csoportba sorolnád magad?

Jézus így szólt: *„Nem mindaz, aki azt mondja nekem: Uram, Uram! – jut be a mennyek országába. Csak az jut be a mennyek országába, aki mennyei Atyám akaratát teljesíti"* (Mt 7,21).

„Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben" (Jn 15,10).

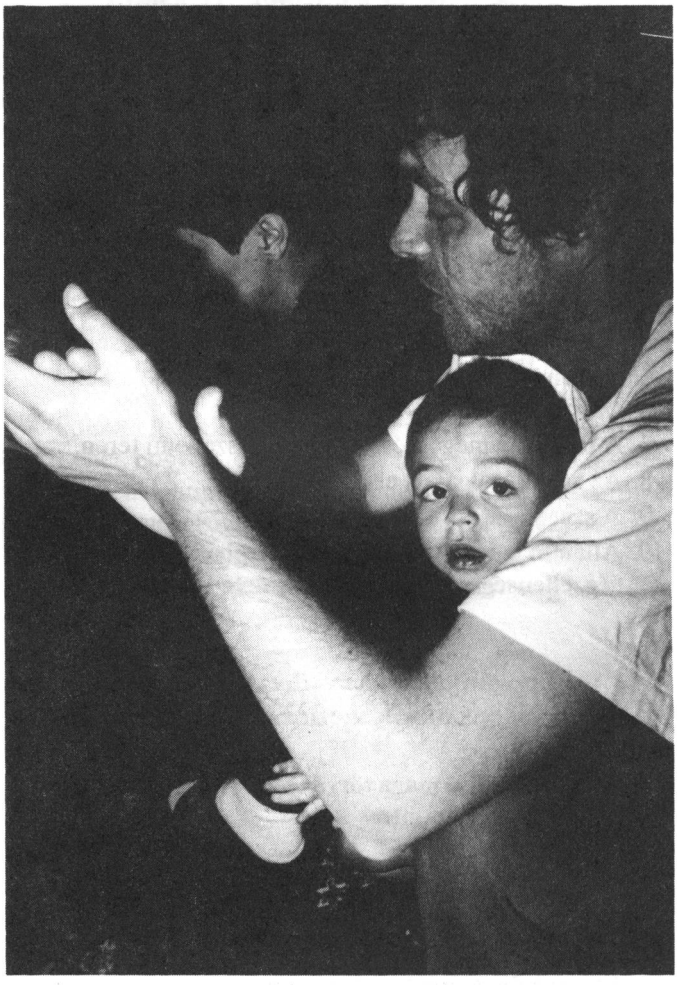
K. I.

A NAGY „TÖRZSFŐNÖK”

AZ APA-KÉPRŐL

AMIT A GYERMEKNEK AZ APJÁTÓL KELL MEGKAPNIA

Tim Winkler lelkész a szociális munkában = utcalelkész. A „Christlichen Stadtarbeit Olten” vezető munkatársa, amely Oltenben a Drogenplatzon egy barakot üzemeltet. A Winkler házaspárnak három gyermeke van. Dominik, Mischa és Florian. Az apa mellékfoglalkozásként részidőben hitoktatóként tanít.

„Papa, ma reggel még nem is láttál engem” – hangzik a gyerekszobából. Ötéves fiam egy mosolygó vagy elismerő pillantást vár tőlem, vagy hogy megsimogassam a fejét, mielőtt reggelizni jön.

Érzékelem, hogy mennyire fontos neki, hogy komolyan vegyem őt és rámosolyogjak. A Biblia nyelvezetével szólva: azt várja, hogy megáldjam őt a tekintetemmel.

Én olyan szerencsés családapa vagyok, aki a reggelit együtt fogyaszthatja el a családjával. Utcai lelkész és hitoktató a hivatásom, ez megenged ekkora szabadságot.

Nagyon fontos nekem, hogy jelen legyek a családomban. Ez nem megy mindig könnyen. Feleségem leggyakoribb kérdése vacsora közben az, hogy „Tim, hol jársz (a gondolataiddal)?”, és mindig egy régi evangéliumi ének egyik sorát idézi: „Jöjj haza, jöjj haza a vacsorára!”

A jelenlétem hiányát végül egy jóéjszakát-mesével próbálom kiegyenlíteni, és egy kissé megnyugtatni a rossz lelkiismeretemet. A két nagyobb fiamnak (9 és 12 évesek) gyakorlatilag mindent elmesélek és elolvasok, ami a kezem ügyébe kerül. A bibliai történeteket természetesen, mindig újabb változatban, az összes mesét, amit ismerek, és az utóbbi években ott voltak a Narnia-történetek C.S. Lewistől, a nagy futótól. Míg kisebbek voltak, mindent mesélnem kellett, most már olvashatok, ez kevésbé fárasztó.

A jóéjszakát-mese ideje a legintenzívebb időszak az apa-fiú kapcsolatunkban.

Azt szeretném, hogy mindkét fiam megérezze, hogy mi élteti az apjuk lelkét. Rá kell jönniük, hogy szeretem a Bibliát, és a mesék képvilágát is. Alakuljon ki bennük jó viszonyulás a könyvekhez. És legalább egy rövid időre érezzék mindennap: az apjuk most csak az övék.

Isten az Újszövetségben különös módon Atyaként jelentette ki magát. Így tehát apaként erősen hozzájárulok a fiaim Isten-képének alakításához.

Az Ószövetségben Isten leggyakoribb neve a Jahve, ami azt jelenti, hogy „Vagyok, aki jelen vagyok” (2Móz 3,14). A Bibliában a név az illető természetét írja le.

Gyermekeim Isten-képére katasztrofális következményekkel járna, ha az én apai nevem így hangzana: „Aki soha nincs jelen”.

Árnyékként suhanok át a családon, majdnem mindig valakivel vagy valamivel el vagyok foglalva, és érzelmileg többnyire távol vagyok.

Föltűnt nekem, hogy könnyebb teljesen odafordulnom egy felnőtt emberhez, mint a gyermekeimhez. Könnyen keresztülnézek rajtuk. Meg kell próbálnom belegondolni és beleérezni az ő világukba. Ez nem megy magától. De tudom, ha nem tudok időt és energiát fordítani a gyermekeimre, azzal önkéntelenül is azt fejezem ki, hogy: „nem vagy fontos, nem érdemled meg, hogy időt szenteljek neked".

És ez idővel mély sebet hagy maga után. És az én korombeli embereknél nincs gyakoribb sérülés, mint éppen az „apa-sebek". Ezt szeretném elkerülni az én gyermekeimnél.

Ha belegondolok a gyermekeim világába, valamennyire nekem is gyermekké kell válnom, és egy kicsit elfelejtenem, hogy felnőtt vagyok. Föl kell tennem magamnak a kérdést: „Mi az, ami jó szórakozás nekem is és a gyermekeimnek is?"

Egy példa: néhány évvel ezelőtt a születésnapomra görkorcsolyát kaptam ajándékba, ami azóta is ott porosodik. Szeretek görkorcsolyázni, de az én koromban egyedül már röstelltem kimenni az utcára vele. Ezért aztán a feleségemmel az összes fiúnak vettünk görkorcsolyát, és nagyon élvezik. Most különös érzés nekem és a három fiamnak is, ha görkorcsolyával tekergünk Olten utcáin. Az ötéves Flórián gördeszkát használ, és messzemenően tartja az iramot.

Mindenesetre a gyermekeim számára nem lehetek csupán görkorcsolyázó játszó-pajtás.

Fontos, hogy azt is érezzék, hogy az apjuk a „törzsfőnök".

Ő az, aki világosan és határozottan azt mondja: „Eddig, és ne tovább!" Ha megtanulják, hogy engedelmeskedjenek nekem, később könnyebben engedelmeskednek Istennek is. Én úgy tapasztalom meg Istent, mint Akivel lehet beszélgetni, de Aki időnként azt mondja: „Most már elég" – és akkor nincs helye a vitának.

Isten is változtatta a szerepeit. Tudja, hogy mi, emberek nehezen viseljük el, ha mindig felülről mondják meg, hogy mit kell tennünk. Ezért Jézusban egészen kicsivé tette magát, gyermekké lett. Én is mindkettő akarok lenni a gyermekeim számára. Néha olyan kicsi, mint ők, és akkor visszabeszélhetnek, megjegyezhetik a hibáimat, és tanulni akarok tőlük. Másrészt viszont az is igaz, hogy:

„A gyermekeknek sok pajtásuk van, de csak egy apjuk és anyjuk. Ha a szülők is csupán pajtásukká lesznek, akkor a gyermekeknek nem lesznek szüleik." (Paul Tournier)

A legidősebb fiam néhány héttel ezelőtt volt tizenkét éves. Ez egy fontos életkor. A zsidó gyermekek tizenkét évesen lettek törvénykötelesek. Ettől az életkortól kezdve saját maguknak kellett megtartaniuk a törvény előírásait. Ismerjük ezt az életkort a Bibliából, amikor a tizenkét éves Jézus fölment a templomba. Ott teológiai kérdésekről vitatkozott férfikörben.

A tizenkét éves életkor a természeti népeknél sok helyen a beavatás ideje. A beavatás azt jelenti, hogy férfivé avatják és befogadják a férfiak közé. A Hopi-indiánoknál az ilyen korú fiút a férfiak egy földalatti férfikunyhóba viszik. Hat hétig ott marad lenn, és az édesanyja másfél évig nem látja viszont. A bölcs, idős férfiak bevezetik az ifjút a felnőttkor rejtelmeibe. Szertartásokból és beszélgetésekből megtanulja, hogyan lesz férfivá. Tizenkét éves koráig nagyon szoros kapcsolatban élt az anyjával, most kihívják őt ebből a női körből, át a férfiak körébe. Így lesz a fiúból férfi: olyan ember, aki mind a nők, mind a férfiak világát magába szívta.

Én nem élek sem zsidó, sem indián kultúrában, amit néha sajnálok. Ki „avatja be" az én fiamat? Ki vezeti be őt a felnőttkorba? Ki ad neki egy egészséges férfiúi önbizalmat? Ki segít neki, hogy kiszakadjon „az anya világából"? Örülök, hogy az ificsapat, a Royal Rangers egy kicsit hozzájárul ehhez. Amikor az erdőben barangolnak, sátrat vernek, megtanulják, hogyan kell tüzet gyújtani és csomót hurkolni. Én magam is hozzá akarom tenni a magam részét: a jövő nyáron elmegyünk ketten egy kenu-túrára az Aare folyón, és egy éjszakát is kint töltünk. Leülünk a tűz mellé, beszélgetünk és hallgatunk kettesben.

Tim Winkler

(Ezt a cikket a Lydia – Keresztény Magazin Nőknek – III./6. számából vettük át, a szerkesztőség engedélyével.)

„GYERMEKEK!
Fogadjatok szót mindenben szüleiteknek, mert ez kedves az Úrnak.
ATYÁK!
Ne keserítsétek gyermekeiteket, hogy kedvüket ne veszítsék."
(Kol 3,20-21)

„ÉBREDJ, AKI ALSZOL...”

BESZÁMOLÓ

PÁL-KURZUS A MÉNFŐCSANAKI EVANGELIZÁCIÓS KÖZPONTBAN

Március 13. és 24. között adott otthont az épülő ménfőcsanaki lelkigyakorlatos centrum és a Forrai Botond atya vezette plébánia a Pál apostolról elnevezett evangelizációs tanfolyamnak. A kurzust az olasz Keresztelő Szent János közösség három tagja, valamint Peter Fischer tartotta a négy országból érkezett (Szlovákia, Románia, Jugoszlávia, Magyarország) mintegy ötven magyar nemzetiségű résztvevőnek.

Ahogy az egyik fiatal testvérünk megfogalmazta, a Pál-kurzus nem volt más, mint egy „tíz napon át tartó Szentlélek-keresztség”. A Lélek valóban csodálatos munkát végzett bennünk, egészen átformálta a hitről és a keresztény életről vallott elképzeléseinket. Túlzás nélkül állíthatom, hogy minőségében új kapcsolatra jutottunk az Úr Jézussal, s ez felért egy új megtéréssel. A kurzust vezető testvérek világossá tették számunkra, hogy csak akkor juthatunk el az evangelizációs munkához szükséges belső örömhöz, félelmek és görcsök nélküli szabadsághoz, ha egészen a mennyei Atya kezébe helyezzük életünket. Elvetjük minden feltételünket, felhagyunk azzal, hogy szüntelenül „bebiztosítsuk” magunkat és a saját elképzeléseink szerint akarjunk boldogok lenni. A kulcsszó tehát: **hit és bizalom Atyánkban** és Jézus Krisztusban, akit Ő az üdvösség útjául adott számunkra.

Amint ezt megtudhattuk az előadásokból, az apostoli igehirdetés és az ősegyház hitének középpontjában Jézus Krisztus állt, az egyedüli Megváltó, akit az Atya megdicsőített és a mindenség Urává tett. Hiszen *„nem adatott más név az ég alatt az embereknek, amelyben üdvözülhetnénk”* (ApCsel 4,12).

Az üdvösség és a Szentlélekben való folytonos megújulás útja számunkra tehát egyedül Jézus!

Az Őbelé vetett hit és bizalom, a Vele való folytonos szeretetkapcsolat. Csakúgy, mint az igehirdetésben, keresztény életünkben is nagyon fontos tisztában lennünk azzal, hogy semmi sem pótolhatja számunkra a Jézus Krisztusba vetett élő hitet. E nélkül hiábavalóak böjtjeink, áhítat-gyakorlataink, kegyes cselekedeteink... Isten előtt legelsősorban a Jézus Krisztussal való kapcsolatunk számít.

Erről azért írtam ilyen részletesen, mert hitünknek ez az új megalapozása két dolgot eredményezett. Egyrészt hatalmassá nőtt bennünk Jézus Krisztus alakja. Úgy láttuk meg Őt, mint a Jelenések könyvében szereplő Királyok Királyát és Urak Urát (Jel 19,16). Ennek a hatalmas Jézusnak a védelme alatt már mertünk tanúságot tenni! A második gyümölcs a Szentlélek számunkra soha nem tapasztalt mértékű kiáradása volt. A szeretet és az öröm kiáradása, szabadulás minden félelmünktől és megkötözöttségünktől, merevségünktől. Ezt a karizmák erőteljes megjelenése kísérte a közösségben. A Szentírás megnyílt előttünk.

Átéltük, hogy Isten Igéjének minden szava igaz, itt és most nekünk szól.

Komolyan kezdtük venni a ránk, hívőkre vonatkozó bibliai ígéreteket. Azt is átéltük, hogy a Szentírás-olvasás lelkileg táplál bennünket, éhséget kezdtünk érezni Isten Szava iránt. Reggeli imádságaink egy órája legnagyobbrészt közös, hangos (!) bibliaolvasással telt, amelyet körülbelül tízpercenként szakított meg a szabad dicsőítés, éneklés.

A hatás leírhatatlan volt. Újjászületünk, felébredtünk álmunkból.

Ez a lelki hangoltság elengedhetetlen volt annak érdekében, hogy azután befogadhassuk, majd életre válthassuk az evangelizációról szóló katolikus tanítást. A II. Vatikáni Zsinat, VI. Pál és II. János Pál pápa egyértelművé tette számunkra, hogy az egyház **egyetlen** feladata az evangelizáció, az Evangélium elterjesztése az egész világon. Erre – az Evangélium megélésére és a mellette való szóbeli tanúságtételre – minden hívő meghívást kapott. Felelősségünk óriási, hiszen nem hívő, vagy langyos hitű embertársaink számára a mi tanúságtételünk jelentheti a megtérés, így az élet lehetőségét.

Az evangelizációs szolgálat ugyanakkor kegyelmi forrás is a keresztény közösségek számára. (Vö. 1Kor 1,6-7: *„A Krisztus melletti tanúságtétel is megszilárdult köztetek. Így semmi kegyelmet sem nélkülöztök, amíg Urunk, Jézus Krisztus megjelenését várjátok.”*) Ez a szolgálat újítja meg a közösségek életerejét, ez biztosítja lelki és létszámbeli növekedésüket. A nemzetközi tapasztalat szerint a karizmatikus megújulásnak azok a közösségei, amelyek nem evangelizálnak, világszerte válságban vannak. A Szentlélek-szeminárium elvégzése után az imacsoportok tagjainak hite gyakran ellaposodik. A legtöbben visszavonulnak magánéletük sáncai mögé, a „közösségbe járás” és a „szolgálat” életük perifériájára

kerül. Ez a fajta leépülés nyilván nem a Szentlélek munkája...

Világszerte virágoznak azonban azok az imaközösségek, amelyek evangelizálnak!

A nagylelkűség, az önfeláldozás, a lobogó Isten- és emberszeretet, valamint a folytonos növekedés jellemzi ezeket a közösségeket. Hogy is mondja az Írás? *„Akinek van, az kap, akinek meg nincs, attól azt is elveszik, amije van"* (Lk 19,26).

Természetesen ahhoz, hogy hatékonyan evangelizálhassunk, a lelkesedésen túl arra is szükségünk van, hogy pontosan tudjuk, mit kell mondanunk az embereknek. A Pál-kurzuson ezt is alaposan megtanultuk.

Kedves Olvasóink, lapunk következő számában ismerkedhetnek meg a tanúságtétel és igehirdetés főbb pontjaival és szabályaival.

Kunszabó Zoltán

— KÖVETKEZŐ SZÁMUNKBAN FOLYTATJUK. —

VEZETŐKÉPZÉS

TANULJUNK EGYÜTT!

SZÜNTELENÜL TANULNUNK KELL!

E cikk írója, Maria Lucia Vianna egyike az ICCRS latin-amerikai tanácsa tagjainak. Tagja a brazíliai Nemzeti Szolgálati Tanácsnak.

Az előadás fő pontjai

- **A. A szolgálat által tanulunk**
- **B. Tanulás által tanulunk**
- **C. Olvasás útján tanulunk**
- **D. Tanulunk azáltal, hogy Lélek szerinti életet élünk**
- **E. Tanulunk azáltal, hogy felismerjük a gyümölcsöket**

Jézus is tanult: *„Jézus pedig növekedett és erősödött, bölcsesség töltötte be és tetszésre talált Isten és az emberek előtt"* (Lk 2,52). Bennünk is növekednie kell Isten kegyelmének és ismeretének, hogy méltóak legyünk arra, amit tanítunk és prédikálunk: *„Gyarapodjatok Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus kegyelmében és ismeretében"* (2Pt 3,18). Még nem vagyunk tökéletesek, de célunk a tökéletesség Krisztusban. Az a tény, hogy a Szentlélekben megkeresztelkedtünk és kegyelmeket kaptunk arra, hogy népének szolgálunk, még nem jelenti azt, hogy tökéletesek vagyunk, hanem azt jelenti, hogy a tökéletesség felé vezető keskeny ösvényt választottuk. *„Nem mintha már elértem volna a célt, vagy már tökéletes lennék, de törekszem arra, hogy megragadjam, ahogy Krisztus is magával ragadott engem. Testvérek, nem gondolom, hogy máris magamhoz ragadtam volna, de azt igen, hogy elfelejtem, ami mögöttem van és nekilendülök annak, ami előttem van. Futok a kitűzött cél felé, az égi hivatás jutalmáért, amelyre Isten meghívott Krisztusban. Mi, tökéletesek, gondolkodjunk így! Ha még valamiben másképpen éreztek, Isten majd megvilágosít benneteket, de amit már elértünk, abban tartsunk ki."* (Fil 3,12-16)

A. A szolgálat által tanulunk

Elsősorban az Úr elkötelezettjei vagyunk. Az Urat dicsőítéssel és imádással kell szolgálnunk. Ha ezt tesszük, készek leszünk a testvéreinkkel szembeni szolgálatra is. Szolgálunk azáltal, hogy imádkozunk egymásért, imádkozunk gyógyulásért és közbenjárunk másokért. Szolgálunk azáltal, hogy osztozunk egymás bajában, vigasztalunk, törődünk egymással, segítünk, meglátogatjuk egymást. Az Úr szolgál nekünk, mialatt mi másoknak szolgálunk. Gyakran éppen akkor vagyunk leginkább készen arra, hogy felhasználjon bennünket, más bajának, szükségének megérintésére, amikor magunkat érezzük a legrászorulóbbnak minderre.

B. Tanulás által tanulunk

A Szentlélek által sugalmazott Igének a tanulmányozása az Isten iránti szeretetben és megismerésben való növekedéshez vezet. A vezetőnek jól kell ismernie Isten

Igéjét, amely minden szolgálat alapját képezi. Csak azt tudjuk tanítani, amit magunk is tudunk és amit életünkben is megtapasztaltunk. Az igehirdetés és tanítás hosszú órákig tartó előkészületet igényel, tanulást, olvasást és imát. Célunk az, hogy Jézus Krisztust prédikáljuk. Minden dicsőség és hatalom a mi Urunkat és királyunkat, Jézust illeti. A bennünket hallgató emberek nem azáltal térnek meg, hogy Jézusról hallanak, hanem azáltal, hogy magát Jézust tesszük jelenvalóvá a számukra. Mindez azonban csak akkor történhet meg, ha valóban felkent minket a Szentlélek. A tanfolyamokon, szemináriumokon és hétvégi programokon történő részvétel hozzájárul látókörünk kitágításához és ahhoz, hogy új gondolatokat és a megújulásról helyes véleményt tudjunk magunkban kialakítani. Kockázatos azt gondolnunk: „Én már mindent tudok. Nincs szükségem arra, hogy ezt a szemináriumot még egyszer végigcsináljam." Mindig hozzátanulunk valamit ahhoz, amit már tudunk. Isten szava mindennap új üzenetet közvetít.

C. Olvasás útján tanulunk

A rendszeres lelki olvasmányokra minden vezetőnek szüksége van az állandó lelki fejlődés biztosításához. Könyvek és folyóiratok segítenek a vezetőnek a megújulás lelkiségével való állandó lépéstartásban. Mindaddig, amíg nem olvastuk el, minden könyv „új könyv" marad.

D. Tanulunk azáltal, hogy Lélek szerinti életet élünk

Mindenkinek olyannak kellene lennie, mint *„a patak partjára ültetett fának, mely a megfelelő időben gyümölcsöt hoz és melynek levelei nem hervadnak el. Minden, amit tesz, sikerül neki."* (Zsolt 1,3) Minél mélyebben gyökerezünk Krisztusban, annál erőteljesebb a Lélek gyümölcse. *„Úgy leszek jelen Izrael számára, mint a harmat, hogy kiviruljon, mint egy liliom és olyan gyökereket eresszen, mint a Libanon cédrusa"* (Oz 14,6).

A gyökerek

SZENTSÉGEK – Gyökereink az Úrban vannak és a Szentlélek élő forrásaiból iszunk. A keresztség által megkapjuk keresztény identitásunkat: Isten fiai és leányai vagyunk. Egyesülünk Krisztussal, Testének tagjai vagyunk, felkent bennünket a Szentlélek és Isten templomává leszünk. A szentségekben való részesülés és annak megélése, amit a szentségek jelentenek, megerősíti a vezető életét és szolgálatát. Az élet állandó tanulást jelent. Sajátos módon a bűnbánat szentsége és az Eucharisztia különösen fontosak azok számára, akik az Urat szolgálják. *„...a hittel Krisztus lakjék szívetekben és gyökeret verjetek és alapot vessetek a szeretetben. Akkor majd fel tudjátok fogni az összes szenttel együtt, hogy mi a szélesség és a hosszúság, a magasság és a mélység, megismeritek Krisztusnak minden értelmet meghaladó szeretetét és beteltek az Isten egész teljességével."* (Ef 3,17-19)

IMA — A vezető élete imádságos élet. Az ima életünkké válik. Minél többet imádkozunk, annál bizalmasabb lesz kapcsolatunk az Úrral. Az imádságos élet átfogja a szentségi életet, az imát, valamint Isten Igéjének olvasását és tanulmányozását. Az ima az örökkévalóság belépése a jelenbe. Semmiféle tevékenység nem tudja pótolni azokat a pillanatokat, amelyeket imával töltesz. A Szentlélek-keresztség az imádsághoz vezet bennünket, mert a Szentlélek az, aki bennünk imádkozik.

ENGEDELMESSÉG — Az engedelmesség azt jelenti, hogy az „én" meghal bennünk és elfogadjuk Isten akaratát az életünkre nézve. A Szentlelket azok kapják meg, akik Jézusnak engedelmeskednek. *„...a Szentlélek az, akit Isten mindazoknak megadott, akik neki engedelmeskednek"* (ApCsel 5,32). Akkor maradunk tanítványok, ha meghalunk magunknak és engedelmeskedünk Urunknak egyházunkon, pásztorainkon, lelki társainkon és lelki közösségünkön keresztül.

KÖZÖSSÉG — A vezetőnek közösségre van szüksége. Szükségünk van fivérekre és nővérekre, akik velünk együtt az Úrhoz járulnak és segítenek nekünk döntéseink meghozatalában. A közösség olyan hely, ahol a Szentlélek ajándékai nagy gazdagságban vannak jelen annak a küldetésnek az eszközeiként, amelyre az Úr mindegyikünket meghívott. A közösségben tanulunk meg szeretni és Jézusban megbocsátani egymásnak.

E. Tanulunk azáltal, hogy felismerjük a gyümölcsöket

Tanúságtételünk a Földön a Szentlélek gyümölcsei által történik meg (Gal 5,22). Jó gyümölcsöt hozunk, amikor közösségben vagyunk Istennel, valamint fivéreinkkel és nővéreinkkel. A KÖVETELMÉNY: gyümölcsöt kell hoznunk. A CÉL: az egység. AZ ESZKÖZ: a gyökerek ápolása (Jn 15,4-5).

Azáltal, hogy megmutatjuk a világnak a Szentlélek gyümölcseit, tanúságot teszünk a keresztény értékekről és kinyilvánítjuk az élő JÉZUS jelenlétét körünkben.

Megvitatandó kérdések

A. Milyen módon képzem magam tovább én?

B. Ismerem-e, hogy melyek azok az eszközök, amelyek segítenek, hogy növekedjek a Jézus iránti szeretetemben?

Maria Lucia Vianna

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

„ITT VAGYOK, URAM, KÜLDJ ENGEM!”

TANÚSÁGTÉTEL

Tizennyolc évvel ezelőtt, 1977 novemberében éltem át a Lélek-keresztséget. Isten jelenléte betöltött, s azóta sohasem kételkedtem Isten létében és szeretetében. Tudtam, hogy megpecsételte az életemet, jogosan igényt tart rám, Hozzá tartozom! A Lélek sokféle ajándékával felkenve óriási lendülettel szerveztem közösséget, imádkoztam éjjel-nappal, mindenkiért és mindenkivel, aki csak utamba akadt. Hosszú ideig a föld felett jártam legalább fél méterrel, jókora bakikat is elkövettem, de a Szentlélek tényleg vezetett.

Most megkérdezhetik, hogy mit keresek akkor a Lélek-szemináriumon? Miről akarok beszélni? Néhány tapasztalatomat szeretném elmondani, ami talán megóv benneteket azoktól a buktatóktól, amikben én hasra estem.

Az imacsoportunkban néhány évig örömmel éltünk a karizmákkal. Tanúságtételünket hallva egyre több közösség alakult körülöttünk. Azután lassanként egyre „tapintatosabbak lettünk”, az újaknak már nem beszéltünk a Lélek működéséről, óvatosan akartuk őket „bevezetni” a közösség életébe. Nem használtuk a kapott karizmákat, majd egyre kevesebbet imádkoztunk, már csak „elemeztük” a Szentírást.

Egy keresztény baráti körré kezdtünk alakulni. Néhányan egy protestáns karizmatikus gyülekezettel kerültek kapcsolatba – s én hiába érveltem, vitatkoztam, menthetetlenül szétesett a közösség. Imacsoport nélkül maradtam, s egyre jobban elvesztettem a Lélek vezetését. Szeretném a lelketekre kötni:

Legyetek hűségesek a közösséghez! Használjátok a kapott karizmákat! Értékes az együtt töltött idő: elsősorban imádkozzatok, ne töltsétek az időt üres társalgással! A rátok bízottakért, egymásért, térden állva, imában kell harcolnotok!

Ha nem az Úr működik bennetek, minden jó szándék és erőfeszítés ellenére egy idő után kudarcot vallotok. Ez az Úr harca, az Ő erejével kell megvívnunk, nem a mi eszközeinkkel!

A közösség támogatása nélkül egyre kevesebbet imádkoztam. Néha napokig alig szóltam az Úrhoz, nem olvastam a Szentírást. Pedig tudtam, hogy az Úr vár! Ha egy picit is csendben voltam, hallottam a hívást: „Szeretném, ha naponta egy órát velem töltenél!”

Milyen sokszor elhatároztam, hogy megteszem! De azután az élet sodort tovább, a munkahely felőrölt, férjhez mentem és sorban születtek a gyerekek. Sohasem volt elég időm.

Mérhetetlenül türelmes az Úr! Tíz éven át kérte ugyanazt! Még csak azt sem hozhatom fel mentségemül, hogy süket voltam! És higgyétek el, hogy nem akartam engedetlen lenni.

Az Úrért és az Ő egyházáért sokat dolgoztam. De a feladataim, meg én magam egyre fontosabbá váltak, és egyedül próbáltam meg összeszedni magam. Egyre kevésbé ment.

Körülöttem repedezni kezdett minden. Úgy éreztem, minden gond az én nyakamba szakad, egyedül hagynak, mindent nekem kell megtenni. Egyre elviselhetetlenebb lettem – rémes dolog ám egy fontos ember közelében élni!

Vigyázzatok! Komoly figyelmeztető jel, ha úgy érzitek, hogy a feladatok fölétek tornyosulnak, ha egyre kevesebb az időtök, ha mások mulasztásai kezdenek idegesíteni benneteket!

Mert lehet, hogy teljes szívvel az Úrért dolgoztok, de nem az Ő megbízásából, vagy nem Vele. Olyankor minden mást félretéve imádkozzatok – amíg elegendő nem lesz a nap 24 órája számotokra!

Én nem álltam le. Hamarosan kicsúszott a lábam alól a talaj.

Elengedett a magam útjára az én Uram, hogy megtapasztaljam, mire megyek Nélküle.

De amikor összetörtem, utánam nyúlt! És testvéreket is küldött, akik mellettem álltak a legnehezebb időben. Örökké hálás leszek értük!

Ma már áldom az Urat a fájdalomért, amit át kellett élnem, mert abban magához ölelt engem. Az elmúlt években nagyon sokat tanultam a szenvedésekből. Megismertem Jézus szelídségét, gyengeségét, meleg és erős szeretetét. És áldott a mélység, amelybe beleengedett, mert ma már megértem mások fájdalmát, mélységeit.

A mostani Lélek-szeminárium mindezt összefoglalta számomra. Az Úr szeretetében át tudtam tekinteni az elmúlt éveket. Az utolsó hetekben éreztem, hogy erő tölt el, megtaláltam a régóta nem használt, elásott kincseimet. Mintha semmi sem történt volna az elmúlt tíz évben, mintha nem lettem volna hűtlen – újra feléledt bennem minden, a Lélek tüze, a karizmák.

Az Úr tényleg messzire veti a vétkeinket! Ő tényleg elfelejti, ami volt, eltörli hűtlenségünket! Nem bánja meg szeretetét, nem vonja vissza ajándékait!

Mindig van visszaút, bármilyen hálátlanok vagyunk is! Mindig azzal a szeretettel fog szeretni minket a mi Urunk, mint amit a mai örömben átélünk! Ezt sose felejtsétek el! Örökké tart az Ő kegyelme!

De azért tanuljatok a példámból: nekem fáj a mulasztások emléke. Nem tudom visszahozni a kimaradt tíz évet!

Ma megrendülten élem át, hogy megújulva visszakaptam mindent, amit olyan kevésre becsültem. S az Úr küld: „Menj, világosságot azért gyújtanak, hogy a tartóra tegyék! Megbízom benned, mert szeretlek. Menj, rád bízom országom kincseit!"

Áldalak Uram, mert ma jobban tudom, mint valaha: „Nem vagyok méltó." De a Tied vagyok! S ezért mondom: „Elfelejtem, ami mögöttem van, és nekifeszülök annak, ami előttem áll." „Itt vagyok, Uram, küldj engem!"

É. Kati

„...IMÁDKOZZATOK A SZENTLÉLEK ÁLTAL"
(Jud20)

Amikor Lélekben imádkozunk, akkor Istenről egy bensőségesebb felfogásunk kezd kialakulni. A Szentlélek elvezet minket az Ő erőforrásainak érzékeléséhez. Például lehet, hogy életünk egy bizonyos meghatározott célra van hivatva, amit a Szentlélek fölfed. Tudjuk, hogy ez elhatározást követel, merész ugrást Isten felé, a hidak felégetését magunk mögött, és nincs egy lélek sem, aki tanácsot adna, kivéve a Szentlélek, amikor ezt a lépést megtesszük. Ragaszkodásaink a következőképpen alakulnak: egyik lábunkat Isten oldalára tesszük – a másikat az emberi okoskodásra. Akkor Isten kiszélesíti ezt a távolságot addig,, amíg vagy a kettő közé esünk, vagy az egyik vagy a másik oldalra ugrunk. Ugornunk kell. Ez a vakmerő ugrás, ha megtanultuk rábízni magunkat a Szentlélekre, Isten oldalára való ugrás lesz. Sokan azért nem merünk elég bátran imádkozni, mert hiányzik a vakmerőség Istenbe vetett bizalmunkból. Azok szemében, akik nem ismerik Istent, a benne való bizakodás esztelenségnek tűnik, de amikor a Szentlélekben imádkozunk, akkor kezdjük megismerni Isten erőforrásait. Hogy Ő a mi tökéletes mennyei Atyánk, és mi az Ő gyermekei vagyunk.

Mindig őrizzük meg magunkban ezt a belső tudatot, hogy Isten a mi Atyánk, Urunkon, Jézus Krisztuson keresztül.

(O. Chambers)

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS HÍREI

NEMZETKÖZI HÍREK

ÉSZAK-AMERIKA

A Szentlélekkel és a Világ-evangelizációval foglalkozó negyedik karizmatikus kongresszusra 1995 július 26-a és 29-e között került sor Floridában. A „Nemzedékről-nemzedékre legyetek tanúim" téma mindenféle korcsoportba tartozó embert részvételre buzdított. Mintegy 8000 volt a sokféle keresztény vallásból jött és a legkülönbözőbb életkorú emberek száma, akik P. Raniero Cantalamessa, Sam Jacobs püspök, Frank és Judith McNutt, Marilyn Kramar, P. Tom Forrest, Bill Wilson, Jack Hayford, Benny Hinn, Pat Robertson, Gilbert Patterson püspök és még sok más felszólalását meghallgatták.

Külön munkacsoportokat kínáltak a fiataloknak, gyermekeknek, a Latin-Amerikából és Haitiből származó résztvevőknek. Délutánonként száznál több munkacsoport szerepelt a programon a „Családi élettől" a „Következő nemzedék evangelizálásáig". Különleges eleme volt a kongresszusnak azoknak a fiataloknak a felkészítése, akik 1996-ban Atlantába mennek, hogy az Evangélium üzenetét továbbadják annak a kétmillió látogatónak, akiket a nyári olimpiára várnak.

PERU

A katolikus karizmatikus megújulás 1996-ban Arequipában ünnepli 25. évfordulóját. Az ottani vezetők előrejelzése szerint térségük fontos központja lesz az evangelizációnak. Kaptak egy szabad területet, amelyen a közeli jövőben egy központ felépítését tervezik. Eddig egyebek között a következő személyek dolgoztak Arequipában: Ralph Martin (USA), Jose Cruz (Guatemala), P. Matthew (India), valamint papokként Harold Castilla (Columbia) és Lucas Casner.

ARGENTÍNA

Az argentínai KKM országos csoportja Cordobában megszervezte az V. országos papi lelkigyakorlatot. Összesen 540 pap, közöttük több püspök vett részt a P. Raniero Cantalamessa által a „Papok a Szentlélek erejében" témában vezetett lelkigyakorlaton. P. Cantalamessa 9 előadást tartott az Apostolok Cselekedeteinek 1. és 2. fejezete, valamint a Rómaiaknak írt szentpáli levél alapján. A továbbiakban beszélt még P. Diego Jaramillo a „Dicsőítés és engesztelés" témájáról.

BRAZÍLIA

A katolikus karizmatikus megújulás országos kongresszusát Aparecida do Norte-ban, Sao Pauló-ban tartották. Erre az egész országból 6000 résztvevő utazott, néhányan közülük három-négy napig voltak úton autóbusszal. Sokan éppenséggel Tocantina, Roraima, Amazonas és Para régiókból jöttek, hogy a nemzeti szentély közelében lévő arénában összegyűljenek. Többek között P. Eduardo Dougherty, P. Jonas Abib, Tat és Maria Lucia Vianna prédikáltak. A konferencia témája a Timóteushoz írt levél 1,6 pontja volt, előadásokkal a Szentlélek-keresztségről, a karizmákról és a Szentlélek gyümölcseiről a szentségi élethez. Az Országos Tanács 1996-ra regionális találkozókat és 1997-re egy általános országos kongresszus összehívását tervezi.

NIGÉRIA

Első ízben nyitottak a lagosi egyházi tartományban egy tájékoztatási központ céljait szolgáló tartományi hivatalt. Az irodát 1995 júliusában nyitották meg, teljes munkaidőben dolgozó munkatársakkal. Kapcsolatfelvételi cím: CCRN, Lay Apostolate Centre, 350, Maritala Mohammed Way, Yaba, Lagos, Nigeria. Nigéria karizmatikus megújulási mozgalmának tagjai is részt vettek 1995 októberében a San Giovanni Rotondó-ban tartott gyógyító szemináriumon.

GHÁNA

A katolikus karizmatikus megújulás Ghánában 25 éves jubileumát egy vezetői lelkigyakorlattal ünnepelte meg a Sunyani Krisztus Király katedrálisban 1995 szeptember 6-a és 10-e között. Mintegy 1500 vezető jött, köztük nemzetközi küldöttek Szenegálból, St. Croix-ból és Nigériából. „Az Úr Lelke rajtam" témával őexcellenciája Charles P. Buckle (Koforidua püspöke), John Osei Tutu és Mark Nimo, az angol nyelvű Afrika ICCRS képviselője foglalkoztak.

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

ÖRÖMHÍREK

OLVASÓINK ÍRTÁK

Az evangelizálás fontosságáról

Úton-útfélen hangoztatják az evangelizálás fontosságát. De hát, hogyan evangelizáljak – gondoltam magamban –, amikor családtagjaim, vallásosságomat hangsúlyozva, azt annál visszataszítóbbnak tartják? Az utcára sem állhatok ki evangelizálni, mint a Hit Gyülekezetisek, ez tőlem idegen, a testvérek meg már evangelizáltak.

Megnyugtattam magam, hogy az, amit az irodában teszek, megteszi evangelizálásnak. Azaz, egyedül lévén keresztény, cukkolni, viccelődni szoktak velem, a folyosóról odakiabálni: „Imádkoztál-e értem?" és hasonlók. Én a vicc ellenére, őszinte és komoly feleletet szoktam adni. Ez lesz – gondoltam – az evangelizációs kötelesség-teljesítésem.

Mígnem március 8-án délelőtt értem jöttek kollégáim gépkocsival, hogy – mivel nyugdíjas vagyok – menjek 12 órára nőnapot ünnepelni. Nagyböjti péntek ellenére így el kellett mennem, bár azt gondoltam, hogy majd csak a szelíd megemlékezésig veszek részt benne.

Egy-egy pohár pezsgőt, rózsát szorongatva körben álltunk a konyhában, várva, hogy majd együtt megyünk a nagy vacsorára a vállalathoz. S akkor bőven lévén idő, talán a Pista főnök kérdezte meg tőlem, hogy is állok azzal a vallással? S akkor elkezdtem mesélni. Mindent... A családomat, az életemet, a „megtérésemet", a vallásom gyakorlását, a csatkai búcsúkat, mindent, amit kérdeztek, ami eszembe jutott és Jézussal függött össze... Nem szégyelltem én semmit, nincs már nekem veszteni valóm, 52 éves rokkant nyugdíjas létemre (lásd Mt 10,26-27). Dőlt belőlem a tanúságtevés, másfél-két órán át, és ők tátott szájjal hallgatták.

Némelykor rossz közbeszólás is elhangzott, hogy például a papok nem dolgoznak, stb., de akárhányszor ez történt, nem nekem kellett vitatkoznom, mert valaki más kiállt a mundér becsülete mellett. Csak egyszer indított a Lélek „nem"-et mondani, amikor valaki azt mondta, hogy a kommunista rendszer nem volt vallásüldöző. Most – gondoltam – nem hallgathatok! S elmondtam az ellenpéldákat, amelyeknek közvetlen tanúja voltam.

Külön öröm is ért. Pista főnök azt mondta: „Figyelitek, az Éva milyen szépen beszél?" és hogy írjam meg ezeket az élményeimet. Azt az odaadó figyelmet, meghallgatást, kíváncsiságot, amit tanúsítottak kollégáim, nagy boldogság volt megélnem.

Csak a vacsoránál voltam bajban. Most hogy álljak ki a hitem mellett a pörköltet illetően? Kértem Jézust, segítsen. Nem vették észre, hogy csak krumplit meg szaftot ettem, annyira el volt mindenki foglalva a saját adagjával. Nem lehet a „kicsinyeket" megbotránkoztatni. Táncolni sem kellett ott maradnom, mert volt kibúvóm. Boldogan mentem haza, éreztem, hogy az Úr tette velem mindezt, hogy én is evangelizálhassak, illetve rajtam keresztül Ő.

Hatalmas nagy „zöld lámpát" kaptam ehhez. Tizenegy emberhez szólt az Úr, és biztos, hogy egyszer, valamikor valakiben közülük lesz visszhangja...

Éva

„Örüljetek az Úrban szüntelenül!" (Fil 4,4)

Ez az ige régóta sokat jelent számomra a folytatásával együtt: *„Újra csak azt mondom, örüljetek! Jóságos emberségeteket ismerje meg mindenki! Az Úr közel van. Ne aggódjatok semmi miatt, hanem minden imádságotokban és könyörgésetekben terjesszétek kéréseteket az Úr elé, hálaadásotokkal együtt. Akkor az Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szíveteket és értelmeteket Krisztus Jézusban."*

Szeretném megosztani veletek, hogy egy „kis butaságnak" kellett örülnöm ahhoz, hogy megsejtsem a minden emberi értelmet meghaladó krisztusi békét.

Már hetek óta influenzás vagyok, de nem maradtam betegállományban (bár nem kellett félnem semmitől, sem munkahelyem elvesztésétől, sem mástól). Nem voltam lázas, és azt hittem, hogy a munkahelyemen pótolhatatlan vagyok. Három hétig süket voltam, mert a hallásomat támadta meg a szövődményes influenza. A második felvonásban olyan iszonyúan köhögtem, hogy mindenki menekült a közelemből. Ezután jött az influenzás időszakom harmadik felvonása, lázas lettem...

Gondoltam, hogy most már csak itthon kell, hogy maradjak, lázasan csak nem mehetek a munkahelyemre... majd itthon lesz nagytakarítás, ablaktisztítás, stb. A nagytakarítás elmaradt, de volt egy belső nagytakarítás.

Egy lázas embernek van ideje a problémáit lerakni a kereszt tövébe, és a süket füle mellett, a külső hangok helyett valami olyasmit hall, ami nem beszéd, hang nem hallható, valami sejtelem, amikor megcsendül a csend...

Kalandom így végződött:

Hétvége van, bár alig van erőm, elindulok a Lehel piacra bevásárolni. Kértem: „Jézusom, nekem most minden nehéz, segíts a Te kegyelmeddel, hogy ezt az utat

végig tudjam csinálni. Jó lenne, ha elkísérnél, mert én alig állok a lábamon."

El is kísért, szükségem is volt rá... A hatos villamoson a lábán alig tud állni egy fiatal emberi roncs, a nyakában lóg egy nejlonzacskó, beleszippant, a szipu áradatból nekem is jut egy kis bódulat.

Istenem!... Hogy jutott idáig?

Bevásárlásom a hentesnél kezdődik. Útban vagyok, sorban állnak, jobbra-balra taszigálnak, kiokítanak – nagyon nyugodt vagyok.

Fizetek. 5000,- forintból 2700,- helyett többet, 3000,- forintot kapok vissza. Szólok az eladónak, hogy többet kaptam vissza, alig hallhatóan vagy csak én hallom, hogy megköszönte, de a tekintete azt mondja, te bolond vagy. Az én belsőm is ezt mondja: ilyen bolond is csak te vagy.

Megszólal az a bizonyos másik hang: nem vagy bolond, ha téged becsapnának, akkor biztosan szólnál.

Következő állomás: citrom, narancs vásárlás. Az eladó „piros pontot" kap tőlem, mert azt mondja, hogy válogassak. Ezressel fizetek, majd mint aki jól végezte a dolgát, köszönök, majd a visszajáró pénzt (700,- forintot) véletlenül otthagyom. Nem viszonozza a köszönésemet, már megint bolond vagyok, gondoltam, mit köszöngetek.

A harmadik állomás: mielőtt vásárolnék még, valami belső megérzés figyelmeztet, hogy vissza kell menned, mert a pénzedet otthagytad. Visszamegyek, megismerjük egymást, kérdezem: „Ugye tudja, miért jöttem vissza?" Megkérdezi: „Mennyi?" Én: „Tudja azt maga..." Ő kiokít, hogy nem kell ilyen szórakozottnak lenni, és ő nem olyan bolond, hogy ha valaki otthagyja a pénzét, fusson utána.

Megköszönöm, hogy visszaadta a 700,- forintot. Nem volt köteles, még borravalót is kapott.

Befejezésül...

Köszönöm Uram, hogy Te valóban velünk vagy mindennap, amikor csak hívunk Téged, még ha megfeledkezünk is Rólad, Te segítesz bennünket, hogy ne essünk kísértésbe, ha esetleg anyagi lehetőség kínálkozik.

Köszönöm, hogy megbocsátunk, ha mások becsapnak bennünket és nem elég becsületesek.

Köszönöm, hogy ez a kis kaland – én csak bevásárolni hívtalak – sokkal mélyebb, sötét aggodalmakba vetített fényt az életemből.

Te velem vagy az élet keresztútján is, kísérsz néha észrevétlenül, de megszólalsz a lelkem mélyén, ha szükséges hallanom a hangodat.

Segíts minket Urunk, hogy elfogadjuk a Te szeretetedet, hogy befogadjunk, hogy tovább is tudjunk adni, mert a Te fényedre van szüksége mindannyiunknak!

Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

B. Istvánné, Magdi

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Pünkösd vasárnapján (május 26-án) 12 órakor Európa magaslatain **pünkösdi szentmise és dicsőítés** lesz. Budapesten a Gellért-hegy ad erre lehetőséget déli 12 órakor.
- A **Linn testvérek** gyógyító szolgálatán körülbelül 16-an meggyógyultak vagy betegségükben javulás állt be. Dicsőség az Úrnak!
- **Matt Linn atya** március 3-i gyógyító szentmiséjét videofilmen meg lehet vásárolni az Emmausz irodában. Ára: 1400.-Ft.
- Az Emmausz irodában szombatonként 11-4-ig gyógyító szolgálatot tartunk, ahol közbenjáró imát lehet kérni saját testi vagy lelki betegség gyógyulásáért. Érdeklődni a 118-36-65-ös telefonszámon lehet.
- A **húsvéti jókívánságokat**, amelyeket szerkesztőségünkbe küldtek, köszönjük és imádságos megemlékezéssel viszonozzuk.
- Áprilisban fog megjelenni **Bob Bedard: Merre menjek, Uram?** című kis könyve a karizmatikus megújulás értékeiről.

MEGHÍVÓ

A Városmajori Kistemplomban minden csütörtök este 19 órától 21 óráig evangelizációs alkalom van. Ima – tanúságtétel – ének – tanítás – dicsőítés.

Címlap — László Viktor: A Szentlélek tüze kiárad a Földre

70,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából.....2
Katona István: Jöjj, Szentlélek.....3
Joseph Okiror: „Csodát akarok...".....4
Ifj. Oláh Tibor: Az imaélet megújulása.....5
Matt Linn S.J.: Imádkozzatok gyógyulásért!.....7
K.I.: Ha parancsaimat megtartjátok.....9
Tim Winkler: A nagy „törzsfőnök".....10
Kunszabó Zoltán: „Ébredj, aki akszol".....12
Maria Lucia Vianna: Szüntelenül tanulnunk kell.....13
Tanúságtétel: Itt vagyok Uram, küldj engem.....15
A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei.....17
Örömhírek.....18
Szerkesztői üzenetek.....19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot,
legyetek segítségére az evangelizációnak (vö Márk 16,15),
hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-9026
Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az GÖDI PRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865–2805 B/EL/28/1992